

Karaffa Gyula

ECCE HOMO

Hát elment. Vártam már a hírt, nem lepett meg.
Csak azon forgott az agyam, el kell intézni a papot,
a temetőt, a sírkövest, a takarékot, a hagyatékot,
a harangozást, a temetkezési vállalkozót,
hogy össze kell szednem a személyes tárgyait,
már amit egyáltalán meg akarok tartani.
Pont én, akinek most csak annyi
lenne a dolga, hogy sírjon.
Nem sírtam. Elmentem. Elintéztem. Összeszedtem.
Csak pénteken ne legyen a temetés,
akkor nekünk nem jó... mondták a rokonok.
Pénteken temettük.
A sok rég nem látott arc jól fogadott.
Mindenki udvarias és kedves volt velem.
Megérdemeltem. Most.
Keményre fagyasztották, szinte izzadt a ravatalon.
Kicsattanó egészségesre festették.
Szomorú látvány, ahogy kopognak a göröngyök.

Aztán hónapokkal később kibontottam
a régi, udvari budinkat.
Nincs már rá szükség.
Ide járt ő is egykoron.
Mikor megláttam a szarcsomót,
ami belőle összeszáradva
itt maradt, végre kicsordult a könnyem.

Zempléni Múzsza, 2010/3.

(Karaffa Gyula 1964-ben született Nyíregyházán. Verset ír.)